Ч. 15 (13 913). Львів, понеділок 21. січня 1935. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, I. пов. — Конто почт. щадн. 504-060, 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“ Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем. — Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

СВЯТО ЙОРДАНУ.

Львів, 20. січня 1935.

Вчорашнє Свято Йордану у Львові пройшло не менше величаво, як і в попередніх роках. Хоч на дворі панував доволі сильний мороз (ок. 10 степенів), львівський ринок заповнився тисячними масами, які співали з пієтизмом коляди і щедрівки підчас усього свята.

Чину водосвяття довершив біля криниці напроти аптеки Терлецького Преосв. Н. Будка в асисті вищого й нижчого духовенства. Співав дуже гарно великий хор богословів. Водосвяття закінчилося многоліттєвіями.

Опісля рушив довкола ринку процесійний похід, у якому йшли процесії поодиноких львівських церков під проводом своїх священиків. У тому поході грали орхестри „Зорі“ і „Волі“ та співали хори. Окрему велику групу творили питомці Духовної Семинарії зі своїм хором, за яким ішло довгими рядами духовенство, а серед нього Преосв. Будка, що кропив вірних свяченою водою. Звертали на себе ще увагу довгі ряди пань з Марійського Товариства, гурт студентів (ок), членів „Обнови“, члени Т-ва „Зоря“ (з прапором), „Воля“ (з прапором), „Сила“ (з прапором) та інші. Замикали похід представники центральних українських установ (на жаль, ледви кількох) і маси народу.

Свято Йордану виглядало імпонуюче і в ньому взяло участь кільканацять тисяч людей. А після відходу процесій вірні ще довго-довго товпились біля криниці, щоб набрати собі свяченої води.

*

В тому самому часі відбулося біля статуї Богоматері на Марійській площі свято Йордану для вояків греко-кат. обряду львівського гарнізону. Чину посвячення води довершив о. Яросевич в асисті кількох священиків греко- і римо-кат. обряду. На цьому святі були представники цивільної та військової влади, військова орхестра та горстка львівських „русских“.

Свято Йордану для нечисленних у Львові православних та вояків того віроісповідання відбулося у православній церкві при вул. Францішканській, де були теж заступлені органи адміністраційної і військової влади.

*

СВЯТО ЙОРДАНУ У ПЕРЕМИШЛІ.

ПЕРЕМИШЛЬ, ПАТ. Свято Йордану у Перемишлі відбулося дуже величаво. По архиєрейській Службі Божій пішла з катедри процесія і маса народу на Сян під проводом Преосвященного Кир Йосафата Коциловського в асисті єпископа помічника Лакоти і численного духовенства, де посвячено воду. Одночасно уладжено окреме свято Йордану для наших вояків. По богослуженні процесія з о. капеляном Завриком, почесною компанією війська і представниками влади пішли на Сян, де посвячено воду.

Православні теж вийшли зі своєю процесією на Сян святити воду.

СВЯТО ЙОРДАНУ В СЯНОЦІ.

ЛЬВІВ, ПАТ. В дні 18. січня ц. р. в год. 20.30 вечором приїхав до Сянока апостольський адміністратор для Лемківщини о. д-р Василь Масцюх. На двірці привитала його делегація і староста д-р Скварчинський. Апостольський адміністратор замешкав на приходстві.

В суботу 19. січня ц. р. о. д-р Масцюх відправив торжественне богослуження в асисті 8-х священиків. У богослуженні взяло участь багато народу, делегації з Лемківщини, старости зі Сянока, Ліска, Коросна і Нового Санча, почесна компанія війська з орхестрою і представники місцевих урядів. По богослуженні процесія і маси народу пішли на Сян, де посвячено воду. Місцевий парох гостив о. д-ра В. Масцюха обідом. Вечором відбулася у Народнім Домі академія і концерт хору з Криниці.

Спільна просфора.

Заходом усіх культурно-освітніх установ і організацій на Личакові відбулася в неділю 20. січня ц. р. в год. 6. вечором у гарно прибраній ялицями і смереками домівці „Р. Ш.“ спільна просфора, на яку прибуло понад 120 осіб. Після посвячення просфори о. сов. Дуткевич склав побажання зібраним громадянам, які засіли до гарно прибраних і заставлених столів мясивом та кутею. На святі панувала наскрізь родинна атмосфера. Живу гутірку присутніх переплітали промови представників установ на Личакові (м-р Кривокульський, дир. О. Радловський, Остап Домбровський, п. Сухий і м-р Кабаровський) та представників центральних установ (проф. І. Галущинський від „Рідної Школи“, посол д-р С. Біляк від Народньої Організації Українців м. Львова і дир. Августин Домбровський від Повітового Союзу Кружків „Р. Ш.“) і співання коляд. По просфорі відбулися товариські забави, які затягнулися аж до пізної ночі.

Пані з кружка „Союзу Українок“ вивязались якнайкраще зі свого завдання господинь. Ціле свято залишило милий спогад. При цій нагоді присутні склали на викупно Українського Городу у Львові понад 30 зол.

Держави Малої Антанти, балканські держави і СССР не підпишуть римського пакту.

„Дейлі Телеграф“ повідомляє, що підчас нарад мін. Лявала з представниками Малої Антанти, балканських держав і СССР виринули несподівані труднощі з введенням у життя пакту про невтручування у внутрішні справи наддунайських держав. Представники згаданих держав відмовились приступити до італійсько-французьких союзів. Держави Малої Антанти покликуються на рішення в цій справі трьох міністрів на конференції в Любляні. На цій конференції рішили: Ані держави Малої Антанти, ані балканські держави не приступлять до плянової конвенції для наддунайського басейну, коли мін. Лявал запевнить, що Франція підпише договір про співпрацю з СССР на випадок, коли Німеччина і Польща відкинуть вдруге плян східного пакту. Таке саме становище заняв ком. Літвінов. Усі представники згаданих держав домагаються від мін. Лявала, щоби склав заяву згаданого змісту ще перед своєю подорожю до Льондону в дні 31. січня ц. р. Крім того ком. Літвінов домагався від мін. Лявала виснення французької політики згідно з підписаним протоколом з дні 5. грудня 1934. Мін. Лявал заявив, що цілу справу розгляне на своїм засіданні французький уряд.

Націонал-соц'ялісти ввійдуть до уряду в Австрії.

До Льондону надійшли вістки, що канц. Шушніг задумує переговорювати з австрійськими націонал-соціялістами і відступить їм деякі теки в уряді. Таким чином після великанської перемоги Німеччини у Сарщині, в Австрії може дійти до основної зміни політичного положення. Дипльоматичні кола міркують, що саме в Римі дійшло тому до французько-італійського союзу, бо Франція та Італія сподівалися зросту впливів націонал-соціялістів в Австрії після перемоги в Сарщині.

Хто дістав літературну нагороду Т-ва письменників і журналістів ім. І. Франка на 1934 рік?

Довідуємося, що жюрі, покликане Т-вом письменників і журналістів ім. І. Франка для вирішення літературної нагороди на 1934-ий рік, на своєму засіданні в пятницю 18. ц. м. признало **І. нагороду** в сумі 600 золотих **Уласові Самчукові** за повість „Волинь“; **II. нагороду** в сумі 400 золотих — **Юрієві Косачеві** за збірку віршів „Черлень“ і повість „Сонце в Чигирині“; **III. нагороду** в сумі 300 золотих — **Б. І. Антоничеві** за збірку віршів „Три перстені“.

Крім того жюрі виріжнило видані в 1934-му році твори Івана Липи, Евгена Маланюка і Василя Софронова.

Комунікат жюрі в цій справі помістимо в найближчому числі „Діла“.

КОНФЕРЕНЦІЯ МІН. БЕКА З МІН. ЛЯВАЛЕМ У ЖЕНЕВІ.

Мін. Бек приняв у суботу 19. січня ц. р. перед полуднем румунського міністра закордонних справ Тітулеску, високого комісара Ліґи Націй у Данціґу Лєстера і мадярського міністра закордонних справ Каню. Пополудні відвідав мін. Бека вдруге мін. Лявал і відбув з ним одногодинну нараду. Вечором виїхав мін. Лявал до Парижа.

МІН. ЛЯВАЛЬ ПРО СХІДНИЙ ПАКТ.

МОСКВА, 21. 1. ПАТ. Урядова агенція ТАСС подає текст розмови кореспондента „Ізвестій“ у Женеві з мін. Лявалем і Тітулеску.

Мін. Лявал між іншим заявив: Я і Літвінов рішили довести справу східного пакту до побідного кінця. Колиби навіть наші сподівання не здійснились, ми далі вели би переговори з метою побільшити гарантії миру. Франція піддержить кожний проект, який в якійнебудь частині Европи збільшує безпеку.

Мін. Тітулеску підкреслив велике значіння пакту про означення напасника та висловив радість з навязання взаємин між СССР і Румунією.

НІМЕЧЧИНА ВІДКИНЕ ВЕРСАЙСЬКИЙ ТРАКТАТ.

ПАРИЖ, 21. 1. ПАТ. Авас повідомляє з Берліна: З останніх заяв канцлера Гітлера виходить, що Німеччина відкине всі зобовязання версайського трактату про розброєння. Як передумовину усіх дальших розмов вимагає Гітлер леґалізації теперішніх німецьких зброєнь. Єдина позитивна пропозиція Гітлера це згода підписати договір про ненапад з Францією.

ГРІЗНЕ ВНУТРІШНЕ ПОЛОЖЕННЯ В СССР.

Большевицька преса оголошує рішення зїздів совітських республик, які обговорюють внутрішнє положення СРСР. Резолюції тих зїздів домагаються настрогіших кар на членів опозиції. З цих протестів виявляється, що небезпека внутрішньої опозиції дуже зросла і тому большевицький уряд приказав партійним зїздам випробувати його строгі репресії на опозицію.

МАСОВА ВТЕЧА ЗІ САРЩИНИ.

Зі Сарбрікен повідомляють, що 200 утікачів покидає в день і в ночі з поспіхом басейн Сари і втікають до Франції. Велике число емігрантів творять комуністи, які по приході Гітлера до влади втікли з Німеччини до басейну Сари.

ЕМІГРАНТАМ НЕ ВІЛЬНО ПРОМОВЛЯТИ У ФРАНЦІЇ.

У пятницю вечером відбулося у Парижі соціялістично-комуністичне віче під гаслом „боротьба з фашистівськими організаціями“.

Французький міністер внутрішніх справ видав у пятницю розпорядок зі забороною сарським емігрантам мішатися до внутрішніх справ Франції і промовляти на вічах.

ФРАНЦІЯ ДОМАГАЄТЬСЯ ГРОШЕЙ ДЛЯ ЕМІГРАНТІВ.

Мін. Лявал переслав секретаріятові Ліґи Націй меморіял з домаганням, щоби Ліґа Націй покрила теж частину коштів для емігрантів зі Сарщини.

Основування бурс — найперший наш національний обовязок.

ЗАВДАННЯ БУРСИ. — В ЯКИХ НАПРЯМАХ МУСИТЬ ІТИ ПРАЦЯ В БУРСІ. — МАТЕРІЯЛЬНА СТОРІНКА.

„Для уможливлення української молоді доступу до шкіл Загальний Зїзд кладе на Головну Управу обовязок подбати *про скору організацію бурс* у кожному місці, де істнують вищестуцневі народні школи, загально-освітні і фахові". — Ось така, між іншими, резолюція Загального Зїзду „Рідної Школи", яку швидко треба би здійснити. Загал громадянства вичуває пекучу потребу бурс для шкільної молоді, і їх треба у нас якнайскорше і якнайбільше розвинути та поширити.

У нас досі на цю справу за мало звертали увагу, тому українських бурс є нині дуже мало. Перед війною було їх значно більше. А тепер по більших містах є їх кілька, зате по менших містечках лиш дуже рідко. Причиною цього є м. ін. те, що у нас хибно розуміють завдання бурси. Звичайно розуміють її як установу, що має синам незаможніх батьків дати безплатне, або хоч малоплатне мешкання і харч.

Такі бурси повстали у нас головно для гімназійної молоді. Ця молодь приїздила з села до міста і по довгих заходах вдавалося їй дістатися до бурси на дешеве удержання. Держава і край колись давали на наші бурси субвенції, заможніші добродії лишали фундації, записи, стипендії, складали значніші датки, і в цей спосіб бурса удержувала незаможників. Уся її діяльність спиралась головно на харитативній помочі, а простіше, на передаванні ученикам того, що сама від інших дістала. А загально то вже в гумореску перейшло, що як бурсак, то й завжди голодний.

Нині часи сильно змінилися. На якунебудь субвенцію годі числити, тай мало якось родяться чи вмирають такі добродії, що лишилиб якийсь запис, стипендію, або допомогли значнішим датком на цілі бурси. Тому кожна бурса наложила у нас на своїх учнів місячні оплати, щоб бути самовистарчальною. Ці оплати в деяких бурсах може не багато ріжняться від оплат на приватному мешканні. Через це нині до бурси нуждарів не приймають, але самих заможніших, що в силі вирівняти кожномісячну означену оплату. Хто її не вирівняє, того з бурси усувають. В цей спосіб бурса перетворилася з установи незаможників на установу заможників. Вона тепер не сповняє навіть харитативної помочи, бо дає своїм питомцям тільки те, що від них дістала. Через те бурса не сповняє свого завдання, фреквенція питомців маліє, а громадянство нею не цікавиться. Організація нових бурс стоїть на мертвій точці, а й ті, що є, ледви животіють. Колиж до цього ще додати не всюди фаховий провід бурсою, часті зловживання домашньої обслуги в кухні й магазині, тоді це дасть нам тільки жалюгідний образок цієї важної установи.

А всеж таки мусимо прямувати до того, щоб бурси у нас розвивати й поширювати. Бо під сучасну пору є вони чи не одиноким рятунком для нашої студіюючої молоді. Та щоби справу повести на правильні тори, треба інакше на неї задивлятися. В першу чергу не треба уважати бурси тільки за установу, що дає харч, але також за установу домашнього виховання й опіки. Виховання й опіка — це основа всякого збірного життя молоді. Бурса — це домашня школа, що поглиблює, утревалює і доповняє все те, чого дійсна школа вчить. В тій цілі праця кожної управи бурси мусить піти в трьох напрямах: 1) над виробленням характерности у вихованків, 2) над доповненням їх освіти, і 3) над культурним способом їх життя і розривки.

Щоб мати вплив на характерність вихованка, управа бурси мусить його пізнавати, студіювати і запримічувати всі його добрі і злі сторінки. Виховник мусить бути педагог і мати трохи психольогічного змислу. Відношення між виховником і вихованком мусить згідно з педагогічною засадою бути таке, як між батьком і сином. Виховник мусить бути усіми люблений, лагідний і милий. Тоді вихованки пригорнуться до нього і відкриють йому свою душу. Ціле бурсацьке життя буде становити одну велику родину, в якій кожний вихованок найде родинне домашнє тепло й опіку. Бурсацьке життя буде він мило згадувати і всі науки і завваги виховника закріпляться у нього на довгі часи. Де будуть панувати інакші відносини, там буде не бурса, але касарня. Управитель бурси буде видавати прикази, а питомці бурси, як довго мусітимуть, будуть їх сліпо сповняти. Але їх серце буде все холодне і для своєї будучности нічого тут не зискають.

Управитель бурси мусить відбувати з вихованками тижневі конференції, на яких обговорювати буде справи що торкаються характерности, дисципліни та форм культурного поведення. Нераз один відчит чи реферат зовсім відмінить людину. Зла, чи добра поведінка питомців, яка в часі тижня підпаде під обсервацію виховника, дасть йому достаточний матеріял на кожну конференцію. Самі питомці в збірному житті будуть для себе найкращим зразком добра — для наслідування, або зла — для напятнування.

Для вироблення характерности у питомців треба строго придержуватись бурсацького правильника і дисципліни. Щоби питомці пристосувалися до них не під примусом і з виявом невдоволення, але з почуттям обовязку, треба і правильник і кожне зарядження пояснити й умотивувати. Бо не йде про обовязковість і точність питомця в бурсі, але у його цілому, дальшому житті.

Для доповнення і поглиблення знання й освіти відбуваються в бурсі наукові корепетиції, наукові відчити й реферати, цій справі служить домашня бібліотека, то-що. Крім цього, для практичного пристосування знання до життя, бурса веде власну касу ощадности, бурсацьку кооперативу, секцію просвітянську, господарську, а в ремісничій бурсі деякі домашні варстати. Йде про те, щоб молодь сама відразу бралась ко практичного та громадянського життя і праці. Створення драматичного гуртка, зорганізування бурсацького хору та створення власної орхестри — це теж конечні річи, які нині кожна бурса мусить взяти у програму своєї діяльности. Саме хор і музика найбільше ублагороднюють душу питомців, виробляють владу над стримами і всьому бурсацькому життю надають веселого, життєвого тону. Крім цього дають бурсі змогу виявити себе назверх та представити себе ширшому громадянству.

Вкінці бурса мусить дати своїм питомцям веселу, але культурну розривку. Це річ конечна у житті кожної людини. Вся наша праця, труд і журби дня змагають до того, щоби все здобути собі якусь милу хвилину для відпочинку, для розривки, заохоти і скріплення духа. Життя без цих хвилин булоб дуже сіре, грізне і нестерпне. Тому і бурса мусить уприємнити життя питомців і то не більшою порцією на обід, але культурною розривкою. Сюди належать товариські гри, шахи, кругліі, пінґ-понґ, чайні вечорі з забавами, вечорі гумору й сатири та всякого роду спорти і спільні, дальші прогульки. Ведена при бурсі, хочби маленька, господарка, як плекання овочевих деревець, цвітів, кріликів, голубів, курей, тощо, дає питомцям науку і розривку, а до того не дає банувати за селом.

В цей спосіб вихованки бурси спрямують усю свою енерґію не на молодече пустійство і ріжні промахи, але вложать її у культурну працю і самоосвіту. Зорґанізовані в гуртки з власним проводом, створять самоуправу, що своїми маленькими колісцятами буде впроваджувати цілу машинерію установи в рух і життя. Це й самому управителеві бурси значно облегчить його працю. Він стане для вихованків наче рідним батьком, а сама бурса домашнім огнищем. І те, що вихованок здобуде в бурсі, понесе з собою у життя. Про бурсу не забуде він ніколи, і ставши зрілим грома-

---

Д-Р ЕВГЕН ОЛЕСНИЦЬКИЙ. 5

СТОРІНКИ З МОГО ЖИТТЯ.

Щодо національної сторони повіту, то в значній частині були тут москвофіли. Москвофільською була тут особливо вся Сколівщина. Українців між священиками можна було тут почислити на пальцях одної руки — і то були це, з винятком о. Савина Теодоровича в Синевідську Нижнім, самі молоді люди, що недавно прийшли в повіт і не мали ще впливів та значіння, як напр. оо. Евстахій Качмарський, Михайло Ревакович, Здерковський та може ще два, а найбільше три. Всі інші були москвофіли, між якими особливо відзначалися оо. Сава Устіянович в Головецьку, син поета Миколи та брат маляря і письменника Корнила, Миронович з Орави, Петрович з Оравчика, Желехівський з Козьови, а передусім і особливо Василь Давидяк, тоді парох в Тухлі, пізніше при Успенській церкві у Львові, в 1907—1911 рр. посол до державної ради.

Василь Давидяк — це була людина з багатьох оглядів дуже замітна; в тім часі, особливо також у відносинах до мене, він відіграв важну ролю. Безперечно спосібний, відважний і дуже енерґійний, дуже добрий бесідник, мав він дар зєднувати собі людей, відзначався гладкими і симпатичними товариськими формами: в товаристві дуже привітливий і дотепний, мав усі кваліфікації, щоб і на ширшій арені відіграти ролю. В противенстві до загалу тодішніх москвофілів не грішив він обскурантизмом. Відзначався широким очитанням та освітою і читав також українські видання, не цураючись їх навіть тоді, коли були друковані фонетикою. Та все таки, хоч не відмовляв українському рухові стійности і не кидав на нього каменем, був завзятим москвофілом і прихильником теорії єдности; таким він залишився, не уступаючи під цим оглядом нічим найкрайнішим москвофільським провідникам, з якими зрештою в ту пору стояв у найтісніших взаєминах і злуці. Відносини ті змінилися щойно значно пізніше, в часі, як був вибраний до парляменту; одначе та зміна, особливож зірвання його взаємин з Дудикевичем і велика ворожнеча між ними настала зовсім не з принципіяльних, а лише з приватних причин. Давидяк стояв тоді також у різкій опозиції проти поляків та і з цього огляду був у всякій моїй акції пожаданим союзником.

В товариському житті брав Давидяк дуже радо участь і вмів широко забавитися. На точці фербля доводив до високої досконалости й управляв його con amore та з високими фінансовими успіхами, так, що в Сколім називали його „królem ferblowym". — Познайомившися з ним, проглянув я зараз його натуру і зрозумів, що в моїй політичній акції в повіті може він бути найнебезпечнішим противником. Звернув тоді на це мою увагу д-р Іван Франко, що знав його з попередніх літ, словами: Стережіться Давидяка, бо він буде вашим найщирішим приятелем, а рівночасно продасть вас з душею і тілом. І дійсно — як я опісля переконався — був він незвичайно зручний і хитрий, тому з ним треба було бути дуже осторожним. Я мав тоді ще за слабий ґрунт під ногами, щоб відразу ставати з ним до боротьби і чув я це добре, що при тодішній пропорції сил міг би я був справу легко програти, а тоді програла би також і народня українська справа, котрій я служив і для якої хотів позискати Стрийщину. Тому я постановив на хитрого противника ужити також хитрости, навязати з Давидяком добрі відносини і вести з ним до границь можливости спільну акцію, а тимчасом розвинути в повіті в усіх напрямах живу діяльність народу і в ній використати його силу й роботу для української справи і тою діяльністю зєднати собі в Стрийщині терен так, щоб — як прийде момент конечного розриву між нами — була перемога напевно в руках моїх та української справи. Того не знало і не розуміло багато людей, тому я стрічався з деяких сторін з докорами, що підтримую консолідацію. Одначе вкінці моя тактика показалася доброю і довела до цілі. Коли в 1907 р. і слідуючих мусіло прийти до розриву між нами й москвофілами, стратив Давидяк усе своє становище і всі впливи, які мав у Стрийщині, а Стрийщина лишилася і є нині першою твердинею українства в Галичині. (Далі буде.)

дянином, буде її підпорою і працівником у її розбудові. Бо спитаймо нині: „Де є ці колишні, бідні бурсаки, що нині вже адвокати, судді, священики, лікарі, купці, майстри промисловці?“ Їх майже не бачимо, про них рідко чуємо і вони забули за бурсу, що дала їм змогу покінчити свої школи. А забули за неї тому, що вона давала їм тільки харч.

Тепер приходить матеріяльна сторінка. Яле про те, як роздобути гроші на скромне удержання бідних, незаможних учнів? Як забратися до самовистарчальности, коли иншої помочі нізвідки? Одинокий вихід такий, що таки треба побирати від питомців оплати. Але ці кошти збірного удержання всеж таки будуть багато дешевші від приватного удержання. Крім цього на 40—50 учнів платних може удержатися 10—15 учнів безплатно. Бо в кухні на більше осіб все багато липшеться. Деякий прихід може принести бурсацька щадниця, кооператива, влаштовані імпрези, або домашні запаси. Яле тільки про численність вихованків, бо чим більша численність, тим дешевше удержання і кошти адміністрації. Одно криє другого. А здобути численність учнів можна тільки взірцевим вихованням і культурно-освітньою працею самої бурси. Коли зголошувалися до мене батьки дітей з Волині, Полісся, Підляшшя, щоби примістити їх дітей до бурси, я питався: „Що вас, люди, привело саме сюди з такої далекої сторони?“ Відповідали: „Ми чули, що тут є музика, хор, спорт“... Не дуже торгувались за оплату, щоб тільки примістити їхні діти.

Крім цього усі **бурсацькі рахунки** мусять бути ведені на основі **найточнішого книговодства**. На кожний сотик — рахунок, рубрика і часта контроля. Щоби в кухні не ділялися зловживання, добре було би передати її в управу Сестрам Служебницям, які совісно і найкраще ним займуться.

При організації бурс слід би нам у першу чергу звернути увагу **на бурси для учнів вищеступневих народніх шкіл по менших містечках.** У нас є деякі бурси для середнешкільної молоді, а для цієї молодшої молоді їх майже ніде нема. Колиж зважити, що кожна селянська дитина, щоб дістатися до середньої школи, мусить покинути село і перейти вищеступневу школу у містечку, тоді бурса для такої молоді повинна бути найпершою нашою журбою. Інакше селянин буде загалом позбавлений змоги випустити дитину поза село. А хоч деякі статніші й вишлють дитину до містечка, то вона там без належної опіки, на мешканні у якогось шевчика чи перекупки, вже в зарані віку зовсім здеправується і здеморалізується. Коли зважити ще й те, що нинішня школа українській дитині не дасть того, чого вона і її батьки хотілиб, то нема сумніву, що заснування бурси для такої молоді є найпершим нашим національним обовязком.

О. Горицвіт.

Спадщина Полуботка.

У „Польсько-Українському Бюлетині“ з 13. січня ц. р. находимо цікавий спомин п. Яна Мйодушевського про легенду довкола спадщини Полуботка, яка зберіглася по нинішній день настільки живо, що спонукала нащадків колишнього гетьмана вживати практичних заходів до відзискання скарбів свого великого предка. Автор того спомину — адвокат, який саме мав до діла з цією справою. Короткий спомин п. Мйодушевського передаємо в цілости:

*

„Минувшина минула!... — минула безповоротно! Часто чуємо те запевнення, а проте нараз нібн з дна пропасти доходять якісь відгуки. Минувшина відзивається і відносимо враження, що десь у підсвідомості не лише існує, але і впливає на нас, формує нашу теперішність.

Одного дня у 1913 році, чи на початку 1914 коли я був адвокатом в Одесі, явився у мене якийсь клієнт, якого назвище я вже забув, і просив, щоби я довідався про яку то спадщину по гетьмані Полуботку ведуться розмови. Сам петент — поляк і католик, але мав бабку українку і добре знає, що по жіночій лінії є спадкоємцем гетьмана. Треба звернутися до котрогось з адвокатів у Полтаві, а той дасть інформації, бо там про це всі знають.

Так і сталося. Я написав до котрогось адвоката і дістав обіжник, що спадкоємці гетьмана мають уладити зїзд, отже хто хоче зголосити свою претенсію той повинен відповісти на квестіонар і представити докази свого посвоячення. Я виготовив відповідь і на цьому наразі річ скінчилася.

У міжчасі я заглянув до енциклопедії і довідався, що після смерти гетьмана Скоропадського, Павла Полуботка, наказного гетьмана козаків, Мазепа вкинув до вязниці (?! — видно дана енциклопедія була специфічного російського хову, бо наведена подробиця зовсім видумана, — Полуботок сам був „мазепинцем“, а не противником Мазепи — Прим. Ред.). Потім на приказ Петра Великого його вислали на чолі 12.000 козаків копати Ладожський канал, але коли при тій роботі померло 3.000 осіб, відмовився від праці і спротивився приказам Петра І., після чого посадили його до фортеці Петра і Павла, де особисто відвідував його і розмовляв з ним цар Петро. Він відкинув пропозиції Петра, а відмовившись приймати ліки — помер у 1728 році. З цими останніми переживаннями звязані легенди кажуть, що Полуботко предсказав Петрові швидку смерть і візвав його на Суд Божий.

Внедовзі вибухла світова війна і мій клієнт більше не явився. Однак я вичитав у газетах, що зїзд спадкоємців Полуботка відбувся, здається, у Переяславі. На тому зїзді було кількасот осіб, вибрано комісію, яка мала вжити заходів та в дипльоматичній дорозі через міністерство закордонних справ добути інформацій, які то суми гетьман Полуботко зложив в Англійському Банку? Десь потім я вичитав ще, що поголоска про спадщину не була мітом, однак сума, зложена в банку, лежала без опроцентування, була теж розмірно невелика, щось у роді завдатку на купно корабля.

Було би зрештою цікаво ствердити, скільки в усьому цьому правди і чи спадкоємці гетьмана дали цій справі спокій. Також цікаво, як то на випадок якогось завіщання, чи сприяючих обставин, люди назагал байдужі супроти ріжних проблем, нараз з великою легкістю освідомлюють собі, що вони є свояками знаменитих осіб, віднаходять ступінь посвоячення, звязки, документи, докази, почуваються „українцями“, орієнтуються у родинних відносинах, стають вразливими на історичні традиції...

Як це також дивно, що тепер, після століть, знову копали канал на півночі і знову вислали на ту роботу українців, які втратили там життя. Цим разом робили службу не наслідком указу царя Петра, але з волі уряду Соціялістичної Республики Рад“. Історія повторяється і теперішність стала наче живою сторінкою минувшини, яка „минулася безповоротно...“

РІДНА ШКОЛА БУДУЄ ОСНОВИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ МАЙБУТНОСТИ!

Необхідна лектура для дітвори.

СВІТ ДИТИНИ — Альманах для дітей. Річник XV. Накладня Михайла Таранька. Львів, 1934.

Яке молоде покоління, такий буде колись нарід, нація. Бо діти й молодь — це надія кожного народу. Подивімся, що діється тепер у цілому світі, а переконаємося, що так дійсно є. Італія, Німеччина, скандинавські краї, Злучені Держави Північної Америки й ін., а там і Польща — сильно допильновують виховання свого молодого покоління. І це все нації державні! Скільки більше мусить пильнувати свого молодого покоління нація недержавна, нація, що про її розвій ніхто не дбає! Добре ще, як того розвою не здержують.

Допомічну, а в нас, хто знає, чи й не основну виховну роботу над дітьми сповняє дитяча література, журнали і книжечки.

Перед нами один річник саме такого журналу, „Світа Дитини“. І цю появу всі приймають з вдоволенням і признанням.

Зміст XV. річника „Світа Дитини“ досить багатий і ріжнородний. Є тут вірші, байки і казки, оповідання, наукові статейки, сценічні вистави, пісні й ноти, забави, всячина. У тексті є 167 ілюстрацій (в тому 12 фотографій), що сильно підносять педагогічну вартість журналу.

Автори цих творів переважно українські, хоч є і декілька чужих (німецьких, чеських, польських, московських, хорватських).

Увесь матеріял журналу уложений за місяцями, чи пак за порами року. На тому тлі використовують його для всяких нагод і свят, що в тих порах бувають, доповнюючи його всяким повчальним і забавним змістом.

Більша частина віршів застосована до пір року і всяких свят, чи нагод: в родині, школі, селі, національних свят (Шевченко); багато патріотичних і повчаюче-виховних. Дійсною поезією, настроєм, гумором визначаються у більшости вірші А. Лотоцького (псевдоніми: Я. Вільшенко і Вуйко Тоньцьо), Завадовича, Кумки, Федьковича, декотрі Підгірського. Гарна „Материнська любов“ Я. Неруди. Добрі своєю бистрою обсервацією психольогії дитини вірші Наріжної.

З казок і байок полетом буйної уяви позначені „Шість побратимів“ — Гріммів, „Хитрий Ібрагім“ — Вуйка Славка (Святослава Люкусти), „Золотий коник“ — Вацліка і „Різдвяна казка“ Прісі Малер. У гарній формі байки чи казки дитина вчиться багато природи, географії, доброго тону (байки Галі-Олени Цегельської) і ін.; пізнає вартість єдности і згоди (Шість побратимів), ціну волі (Розумний воробчик), вартість людської думки (Осел і соловій — Крилова); пізнає значіння і благословення праці (Про карлика Бурчалика — Е. Вендлера), вчиться про значіння Фельковича (А. Лотоцького). Не шкодилоб, якби казок і байок було й більше.

Дещо більше є оповідань, хоч не всі вони однакової вартости. Іванна Блажкевич ілюструє у „Малих мандрівниках“ і „Печатці“ педагогічну засаду, що дитячих питань треба добре вислухати. Р. Завадович оповідає про золоту пташку, звану щастям, за яке треба тяжко змагатися, про те, чому шанували свої книжки, про татор тощо.

Б. Заклинський показує дітям в оповіданні: „Що любов може“ — діяльну любов до свого народу. Ю. Зібе про хлопчика-неробу, що хотів би у світ мандрувати, але ані вчитися ані щонебудь порядно зробити не хоче. „Сон маленького Юрчика“ — Кузьмович-Головінської вчить дітей шанувати свої книжечки.

Найкраще історичне оповідання з 16. віку А. Лотоцького під заг. „Як малий Яць Білоус став козаком“.

„Лінивий Юрчик К. Мандюкової добре віддає психольогію малих дітей, що лінуються навіть умитися, вбратися, причесатися чи йти до школи.

Гарні оповідання Павла Носувня (Артемюка). В оповіданні „Збіраються колядувати“ цікавий опис приготувань до коляди. Того самого автора „Працьовитий Дід-Мороз“. Всі зимові сили природи живі, персоніфіковані. Чути життя, рух.

О. Підгірський: „Із щоденника Славка Вірного“ ставить дітям перед очі проблеми сучасности, от як безробіття і взаємну поміч: діти дітям.

Напевно викликає запал і бадьорість сценка Л. Горбачевої: „На провесні“. Бо воно гарне, поетичне, надається на сцену.

Володимир Хронович дає сердечний спомин згадку сироти в оповіданні „Моїй мамі“, Долю сироти малює теж Ів. Яремський у „Сироті“. Той сам автор дає цікавий малюнок Великодня з Радянщини.

Про первісних людей і їх культуру повчає „Юрків сон“, а „Сирітка Маруся (без авторів) вчить дітей милосердитися над сиротами і знайомить їх з нашими суспільними установами.

Наукові статейки займають у XV. річнику „Світа Дитини“ розмірно небагато місця. Це переважно оповідання з історії та природи.

М. Таранько описовим способом говорить про кита-долозуба й зебру. Св. Люкуста подібно про ананаси і про те, як звірятка люблять чистоту. Дуже вміло підібрані образки до цього опису. Юра Шкрумеляк оповідає: „Звідки взялася кава“.

Гарним, кучерявим стилем описала Дарія Гриневич-Витановичева вивірку „Розчесаний хвостик“, її життя-буття, радощі і смутки. „Малий історик“ ясно оповідає про зруйнування Січи; про тих, що будили нарід із тяжкого сну (Котляревський, Шашкевич).

Більшість сценічних картинок добре надається для своєї цілн. Цікавий „Сон під ялинкою“ та инші сценічні картинки надаються на дитячі вистави.

На кінці кожного місячного зшитка є ще забави, ігри, загадки, ребуси, шахові партії. У річнику досить багато сміховинок, нот, пісень.

Як бачимо, то зміст XV. річника „Світа Дитини“ і багатий і цікавий. Батьки і всі виховники, що дбають за освіту і духовий розвій своїх дітей, напевно такий корисний журнал піддержать. Бо тих кілька золотих за передплату вернеться колись сторицею: і одиницям і цілому народові.

Д-р Микола Пушкар.

ЩО СТАНЕТЬСЯ, КОЛИ НІМЕЧЧИНА НЕ ПІДПИШЕ СХІДНОГО ПАКТУ?

ПАРИЖ, ПАТ. „Еко де Парі" пише: Коли Німеччина не приступить до пакту взаїмної допомоги, Франція підпише пакт з Москвою. Не буде теж вести з Німеччиною переговорів про розброєння, доки Берлін не приступить до східного пакту і наддунайського пакту.

КОМУНІСТИЧНІ ЗАВОРУШЕННЯ В БІЛГОРОДІ.

У пятницю вечором дійшло до великих вуличних заворушень комуністів. Підчас великої демонстрації комуністів дійшло до крівавих сутичок з поліцією. Два поліцаї тяжко ранені. Поліції вдалося схопити двох комуністів, інші втікли.

НОВИНКИ

— **Розпорядок про лад на залізницях** увійде з днем 31. ц. м. Важніші приписи цього розпорядку постановляють м. і., що при займанні місць у потягах подорожні мають держатися точно вказівок кондуктора. Не вільно займати у вагоні місця, занятого вже іншою особою, оскільки доказ заняття є замітний. Мужчинам вище 10 літ не вільно займати місця в переділах, призначених для жінок, навіть за їх дозволом. Щодо відчинювання вікон і вентиляторів, регулювання температури й освітлення вагону подорожні на випадок непорозуміння мають слухати рішення кондуктора. В переділах для жінок і некурців не вільно курити навіть за дозволом пасажирів. Якщо в потязі находиться тільки один переділ І, ІІ або ІІІ кляси, то курити в ньому вільно тільки за згодою всіх присутніх пасажирів.

— **Зріст безробіття.** В дні 12. ц. м. було на терені цілої Польщі зареєстрованих 450.000 безробітних. В порівнанні з попереднім тижнем число безробітних зросло на 20.951 осіб.

— **Пожежно-будівельний промисл.** Слідство в справі масових підпалів у надвірнянському повіті довело до арештування війта Юрка Мельничука, громадського писаря Антона Мельничука і б. команданта станиці з Ослав, Бронислава Ґарбяка. Вони належали до шайки, що підпалювала будинки у свому селі, а також у Микуличині, Дорі та інших місцевостях. Члени шайки, до якої належали ще перед кількома тижнями арештовані брати Тави та якийсь Мельник, пускали з димом хати й господарські будинки, щоб опісля будувати погорільцям нові доми. На тім незвичайнім промислі доробилися значного маєтку. Слідство викрило, що в останніх чотирьох роках вони підпалили кількадесять будинків.

— **Самогубство прокурента банку у Львові.** У неділю 20. січня ц. р. скінчив самогубством 58-літній Зиґмунт Шрер, прокурент Банку Господарства Краєвого, при вул. Глибскій ч. 4. Шрер від кількох місяців нездужав на цукрицю і тому попав у велике пригноблення. Залишив жінку і доньку.

— **Львівська хроніка.** На пл. Теодора функціонар бригади скарбової контролі пустився в погоню за пачкарями запальничок, при тому посовгнувся і його револьвер вистрілив та зранив вуличного торговця Йон. Ґабля. Пачкарів поліція зловила. — При вул. Солодовій 4. зажив насонні порошки 60-літній столяр Ад. Мушинець, щоб покінчити з життям. Спав без перерви два дні, всеж лікар розбудив його та відіслав до шпиталю.

— **Сільський самосуд.** У Грушові пов. Сокаль счинився недавно в ночі крик, що в селі бушують злодії. Побудились люди і давай гнати гурмою за двома злодіями, що втікали до сусідного села Бобятина зі санками, на яких тягнули два колеса від возу. Так пробігли 12 км., аж врешті старший зі злодіїв 24-літній Ярослав Марцинюк, перемучений втечею, пристанув і стрілив кілька разів до погоні, яка доганяла його широкою лавою. Одначе це людей не відстрашило. Один з них дігнав Марцинюка і вдарив рискалем по голові. Коли Марцинюк упав на землю, кинулися на нього інші і так його побили, що він сконав. Тимчасом його спільник кинув украдені колеса і добіг до села Бобятина, де сховався перед погонею в стодолі, а виполошений звідтам, у власній хаті. Вкінці явилася поліція й арештувала не тільки злодія, але й десятьох селян, що брали участь в убивстві Марцинюка. Слід зазначити, що Марцинюк вийшов недавно із вязниці, де сидів два роки за грабунок.

— **Снігові замети на Совіт. Україні.** З Київа повідомляють про великі снігові замети в округах київській, винницькій, чернигівській, одеській та на Молдавщині. З Москви вислали людей з залізничими плугами відгортати снігові замети на шляхах.

— **Сотні осіб згинули від морозу.** Великі морози навістили Індії. У північно-західній частині Індій померли від морозу сотні народу, засіви знищені зовсім. Сніжні бурі лютують на цілім просторі Злучених Держав. Дотепер замерзло 20 осіб. Найбільші морози панують у Кольорадо. По дорозі задержалось багато поїздів. У Сальоніках, грецькій Македонії, Тракії і Тесалії паде сніг уже цілих 30 годин. Мороз доходить до 10 степенів.

— **Справлення помилки.** В попередньому (14) числі „Діла", в статті **„Апостольська адміністрація — а не епархія,** зайшла в передостанньому реченні прикра помилка, а саме пропущено там три слова, через що зміст того речення вийшов викривлений. Дотичне речення повинно виглядати так: „Є тайною і те, чи о. д-р В. Масцюх буде епископом, **чи тільки мітратом,** як був напр. о. Базюк у Босні або о. Злепко на Буковині".

Спорт.

ҐАКІВКА.

ЗМАГАННЯ ЗА МИСТЕЦТВО СВІТА В ДАВОС.

ДАВОС, 20. 1. ПАТ. Відбулося тут льосування дружин до ґаківкових мистецтв світа. Постановлено створити 4 групи, причому на чолі кожної групи найдеться одна з вильосуваних дружин. За 4 найсильніші дружини признано: Канаду, Німеччину, Чехословаччину і Швайцарію. Групи є такі: 1) Швайцарія, Мадярщина, Швеція, Голяндія; 2) Німеччина, Італія, Франція і Польща; 3) Чехословаччина, Австрія, Румунія і Бельгія; 4) Канада, Англія і Латвія. Дві найліпші дружини з кожної групи перейдуть до другої рунди розгривок, в якій будуть змагатися дві групи, які складаються з чотирьох дружин. До фіналу війдуть 4 дружини, по дві з кожної групи другої рунди. У фінальній рунді буде простосована система пунктових змагань, т. зн. кожна дружина буде грати з кожною.

ДАВОС, 20. 1. ПАТ. Вислідн з першого дня ґаківкових мистецтв світа такі: Швайцарія — Швеція 6:1 (4:0, 1:1, 1:0), Італія — Німеччина 2:0 (1:0, 1:0, 0:0), (вислід несподіваний (Німеччина є мистцем Европи). Франція — Польща 3:2 (1:0, 2:1, 0:1). Канада в найцікавішім мечу перемогла Англію 4:1, Мадярщина — Голяндія 6:0, Чехословаччина — Австрія 2:1, Румунія — Бельгія 2:1.

ДАВОС, 20. 1. ПАТ. В неділю побідила Польща Німеччину 3:1 (1:0, 2:1, 0:0).

ЛЬВІВ. Погонь — А. З. С. 3:2 (1:0, 1:1, 1:1). Змагання за мистецтво А-кляси.

ЛЬВІВ. Креси (Тернопіль) — Гасмонея 3:0 (0:0, 2:0 1:0). Відплатні змагання за вхід до А-кляси, куди тепер входять остаточно Креси.

ЛЬВІВ. Лехія — Чорні 1:1.

Кожна лепта на „Дар Просвіті" з нагоди 66-их роковин її безупинної праці — це цеглинка під величню будову українського духа.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Нар. Театр ім. Тобілевича: Долина:

21. І. Товаріш.
22. І. Княжна Чардаша.
23. І. Серед бурі.
24. І. Корнєвідські Дзвони.
25. І. Задзвна острога.

Управа театру подає до відома, що дня 10. І. вернувся до театру п. Йосиф Стадник та обняв артистичний провід театру.

Великий Міський Театр.

Понеділок, 21. І. нечинний з причини ген. проби „Міщанин — шляхтичем".

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 21. І. год. 7·30 веч. „Нічні лети".

Кіна.

АДРІЯ: „В погоні за чорною маскою" „Сховайте ваші смутки".

АПОЛЬО: „Ігумен Кордецький" (Оборона Ченстохови) з Кар. Адвентовичем.

АТЛЯНТИК: „Пан без мешкання".

ВАНДА: Шангай Експрес. „Тайна Білого Пекла".

ҐРАЖИНА: „Весняний вальс", „Ескімо".

КАСІНО: „Світ сміється" (совітська комедія).

КОЛІСЕЙ: „Подружжя з обмеженою порукою", ревія „Маски та масочки".

КОПЕРНИК: „Смерть відпочиває".

МАРУСЕНЬКА: „Тайна сальону краси" та ревія „О. Кей".

МІРАЖ: „Гільтайська трійка" (Фліп і Флап) „Чарлі ратує Европу".

МУЗА: „Навіщо працювати?" (Льорель і Гарді), „Грішник".

ПАЛЯС: „Циганські мельодії".

ПАН: „Бастер роздає мільйони" „Князь Аркадій".

ПАСАЖ: „Поворот Шерльока Гольмса", „Геть із кровою".

РАЙ: „Радісна година", Мей-Вест.

СВІТ: „Піснею завойовую світ".

СОНЦЕ: „Марш Рабочих" та ревія.

СТИЛЕВЕ: „Гопля!" з Клярою Бов і ревія „На 100 НР".

УТІХА: „Смерть і заглада" (Гарі Піль) і ревія.

ХИМЕРА: „Вкрадено людину" (Лілі Даміта, Анрі Гара).

Закордонне радіо.

Понеділок, 21. січня 1935.

Братислава (298,8) 17·20 Словацькі пісні **Кошиці** (259,1) 17·10 Для Закарпаття, **Прага** (472,2) 12·35 Концерт, 17·45 Форт., 21·00 Двожакові пісні, **Прага II.** (249,2) 14·40 Спів, **Париж** (1648) 13·00 Музика, **Білгород** (437,3) 20·00 Опера, **Берлін** (356,7) 18·30 Берл. композитори, 19·20 Нар. танки Шуберта, 20·10 Оп музика, 22·25 Концерт, **Кенігсвустергавзен** (1571) 17·50 Форт. тріо Шумана, **Кельн** (455,9) 16·00 Концерт, 17·45 Вандерер-Фантазії, Шуберта, 20·10 І. Штравс король вальса, **Ляйпціґ** (382,2) 13·10 Музика, 17·20 Солісти, 20·10 Суч. італ. музика, **Мінхен** (405,4) 15·00 Концерт, 15·10 Фона пісні, 17·50 Шопенівський концерт, **Будапешт** (550,5) 12·00 Дзвони, 19·00 Концерт, **Мілано** (368,6) 22·00 Скрипка (Ариго Серато), **Палермо** (531) 17·30 Вок. інстр. концерт, 20·45 „Юлій Цезар" траг. Шекспіра, **Рим** (420,8) 17·10 Спів (Біянчі Біянкі), 17·30 Форт. рeсіталь Руд. Серкіна.

Вівторок, 22. січня 1935

Братислава (298,8) 17·05 Спів, **Кошиці** (259,1) 18·00 Для Закарпаття, **Прага** (470,2) 12·35, 20·15 Концерт, 17·50 Спів, 22·30 Суч. музика **Прага II.** (249,2) 14·35 Скрипка, **Париж** (1648) 13·00 Легка музика, 21·00 „Пелей та Мелісанда" оп. Дебісі, **Білгород** (437,3) 20·00 Пісні, 20·30 Симф. концерт, **Берлін** (356,7) 12·00 Популярна музика, 17·00 Пісні Вайсмана (сп. Кукук, сопран), 20·45 „Серце" муз. драма Пфіцнера, **Гамбург** (331,9) 16·00 Вес. пополудне, 19·40 Нар. пісні 20·05 „Орфей та Евридика" оп. Глюка, **Кенігсвустергавзен** (1571) 19·00 Баляди (сп. форт.), **Кельн** (455,9) 13·15 Популярна музика, **Ляйпціґ** (382,2) 18·20 Хор. пісні, **Мінхен** (405,4) 14·20 Солісти, 17·50 Форт. твори Рахманінова 20·40 „Юлій Цезар" оп. Гендля, **Штутґарт** (522,6) 20·15 „Як вам подобається" оп. на осн. Шекспіра, А. Кістера, **Бресляв** (315,8) 15·10 Скрипка, **Будапешт** (550,5) 12·05, 23·00 Циг. музика, 18·45 Скрипка, **Мілано** (368,6) 17·10, 19·00 Музика, 20·45 „Парсіфаль" оп. Р. Ваґнера, **Рим** (420,8) 19·15 Музика, 20·45 Веч. концерт.

Львівське радіо.

Понеділок, 21. січня 1935.

6·45 Ран. авд., 7·50, 22·00 Рекл. концерт, 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольог. вістки, 12·05 Огляд преси, 12·10 Концерт, 13·00 Полудн. денник, 13·05 Твори на дуті інструменти сольо на гр. пл., 15·40 Концерт орх., вок. дует (Марвідівна сопр., Чеховичівна кольор. альт) в супр. форт., 16·45 Лекція нім. мови, 17·00 Ресітал (альтівка, форт.), 17·25 Фільм. огляд, 17·35 Пісні в супр. форт., 17·50 Звірята зимою, 18·00 Львів в евр. басейні вод, 18·15 Симф. музика російських композиторів на гр. пл., 18·45 Віршики й казочки для дітей, 19·30 Мальовничий край — Польща, 19·50, 19·56 Спорт. вістки, 20·00 Пісонька (хор Юранда), цитра, гармонія, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Концерт симф. орх., 21·45 Людина та морські простори, 22·15, 23·05 Танк. музика.

Вівторок, 22. січня 1935.

6·45 Раннішня авдиція, 7·50, 22·00 Реклям. концерт, 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольог. вістки, 12·05 огляд преси, 12·10, 13·05 Концерт, 12·45 „Маленький Срулько" оп. для дітей, 13·00 Полудн. денник, 15·30 Експорт, 15·35 Біржа, 15·45 Легка музика, 16·45 Скринька П. К. О., 17·00 Симф. музика з гр. пл., 17·25 Куток мови, 17·35 Пісоньки (Рапацька) в супр. форт., 17·50 Почт.-техн. скринька, 18·00 Культурне й мист. життя, Сільва рерум, 18·05 Моди, 18·15 Легка музика, 18·45 Січневе повстання в творчості Жеромського, 19·00 Спів (Гесслер-Стоковська, мецосопр.), 19·20 Актуальна гутірка, 19·30 Циг. романси Ад. Астона з гр. пл., 19·50, 19·56 Спорт. вістки, 20·00 Муз. образець: Сон австрійського резервіста, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Муз. репортаж: Історія фокстрота (форт. і гр. пл.), 22·15 Сальон. музика з гр. пл., 22·45 „30 цегол" нов. Бжози, 23·05 Танк. музика.

ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО".

Розмір часопису: 5 текстові шпальти і 4 оголошені шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень	зол. 0.35
„ одношпальтовий в тексті і новинках	„ 0·60
„ „ на першій сторінці	„ 0·80

Дрібні оголошення від слова:

матримоніяльні і приват. кореспонденція по	зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п.	„ 0·10
шукаючі праці	„ 0·07

слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка	1/1	зол. 450·—
„ „	1/2	„ 250·—
„ „	1/4	„ 130·—
„ „	1/8	„ 70·—

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10